

B/A

14.01.2015

Opole, 2015.01. 14

Wysłano dnia

ŻNG.8361.271.2014

PRIORYTET

DECYZJA Nr 6/2015

Działając na podstawie art. 40 a ust. 1 pkt 3 i ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity z 2014 r. Dz. U. poz. 669 ze zm.) oraz art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity z 2013 r. Dz. U. poz. 267 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej

wymierza

przedsiębiorcy Jeronimo Martins Polska S.A., 62-025 Kostrzyn, ul. Żniwna 5, NIP 779-10-11-327, karę pieniężną w wysokości 550,00 złotych (słownie złotych: pięćset pięćdziesiąt 00/100) z tytułu wprowadzenia do obrotu handlowego artykułów rolno – spożywczych o niewłaściwej jakości handlowej w rozumieniu artykułu 3 pkt 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity z 2014 r. Dz. U. poz. 669 ze zm.), tj. 8 partii soku wieloowocowego „Vital fresh Smoothie mango & marakuja”, wyprodukowanych dla: Jeronimo Martins Polska S.A., ul. Żniwna 5, 62 – 025 Kostrzyn przez MWS Sp. z o.o. Sp. K., ul. Strefowa 13, 43 – 100 Tychy, w oznakowaniu których stwierdzono zastosowanie nazwy rodzajowej nieadekwatnej do składu surowcowego wraz z grafiką mogącą wprowadzać konsumenta w błąd, co do charakterystyki środka spożywczego. Powyższe jest niezgodne z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity z 2014 r. Dz. U. poz. 669 ze zm.), w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (tekst jednolity z 2010 r. Dz. U. Nr 136, poz. 914 ze zm.) - tekst ustaw w brzmieniu przed zmianą z dnia 13 grudnia 2014 r.

Uzasadnienie:

W dniach 26 – 29.08.2014 r., działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia urzędowej kontroli żywności Nr ŻNG - 271/2014 z dnia 26.08.2014 r., inspektorzy reprezentujący Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, (zwanego dalej „OWIiH”), przeprowadzili kontrolę w Sklepie Biedronka „Codziennie niskie ceny”, ul. Krakowska 45 – 47, 45 – 018 Opole, będącego własnością firmy Jeronimo Martins Polska S.A., 62-025 Kostrzyn, ul. Żniwna 5 (zwanej dalej „Stroną”).

Kontrolę przeprowadzono na podstawie przepisów:

- art. 3 ust. 1 - 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 882/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. UE. L z 2004 r., Nr 165, s. 1 ze zm.),
- art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych (tekst jednolity z 2014 r. Dz. U. poz. 669 ze zm.), (zwana dalej: „ustawą o jakości”), w związku z art. 3 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (tekst jednolity z 2013 r. Dz. U. z 2014 r. poz. 148 ze zm.).

W toku kontroli dokonano oceny oznakowania 8 partii soku wieloowocowego (w cenie 2,29 zł, w łącznej ilości 55 sztuk opakowań jednostkowych) o łącznej wartości 125,95 zł, a mianowicie: „Vital fresh Smoothie mango & marakuja”, sok wieloowocowy, a’ 250 ml, oznaczony:

- 1) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1682011 AS1 (10 szt.),
- 2) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1682012 AS1 (7 szt.),
- 3) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1681418 AS1 (4 szt.),
- 4) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1681421 AS1 (2 szt.),
- 5) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1680239 AS1 (18 szt.),
- 6) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1681419 AS1 (9 szt.),
- 7) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1682008 AS1 (2 szt.),
- 8) najlepiej spożyć przed końcem: 03.2015, nr partii: 1682007 AS1 (3 szt.),

oraz wyprodukowany dla: Jeronimo Martins Polska S.A., ul. Żniwna 5, 62 – 025 Kostrzyn przez MWS Sp. z o.o. Sp. K., ul. Strefowa 13, 43 – 100 Tychy, (zwane dalej: „sokami”).

W wyniku weryfikacji oznakowania stwierdzono, iż w odniesieniu do ww. partii soków zastosowano nazwy rodzajowe nieadekwatne do składu surowcowego, mogące wprowadzać konsumenta w błąd, co do charakterystyki środka spożywczego. Powyższe jest niezgodne z art. 6 ust. 2 ustawy o jakości, w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (tekst jednolity z 2010 r. Dz. U. Nr 136, poz. 914 ze zm.), (zwanej dalej: „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia”) - tekst ustaw w brzmieniu przed zmianą z dnia 13 grudnia 2014 r.

Ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 29.08.2014 r., który został bez uwag odebrany i podpisany przez osobę upoważnioną do reprezentowania *Strony* w toku kontroli.

W wyniku powyższego, dnia 08.10.2014 r., skierowano do producenta soków wystąpienie pokontrolne, w którym poinformowano o stwierdzonych nieprawidłowościach.

Dnia 22.10.2014 r. otrzymano odpowiedź od producenta informującą, iż „nazwa rodzajowa wyrobu „sok wieloowocowy” jest zgodna z obowiązującymi przepisami (§ 29 ust. 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych), zaś eksponowanie wybranych składników na etykiecie jest dopuszczalne pod warunkiem podania w wykazie składników ilościowej zawartości podkreślonego składnika w procentach (§ 9 ust. 1 pkt 2 ww. rozporządzenia Ministra Rolnictwa), który to warunek został spełniony na etykiecie kwestionowanego produktu”.

Niemniej jednak producent poinformował, iż celem uniknięcia wątpliwości i zarzutów wysuwanych w stosunku do opakowania produktu, zlecony został druk nowych etykiet, na których przedstawiono graficznie wszystkie owoce, z których soki i przeciery zostały wykorzystane do produkcji. Działania takie podjęto celem podkreślenia w sposób widoczny dla konsumenta, że produkt jest sokiem wieloowocowym złożonym z większej niż **dwa** liczby składników.

W dniu 10.12.2014r. OWIiH zawiadomił *Stronę* o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40 a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości, z tytułu wprowadzenia do obrotu 8 partii soków niewłaściwej jakości handlowej. Jednocześnie poinformowano *Stronę* o przysługującym jej prawie, zgodnie z art. 10 §1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity z 2013 r. Dz. U. poz. 267 ze zm.), do zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie materiałów i dowodów. Przedmiotowe zawiadomienie zostało odebrane przez *Stronę* w dniu 15.12.2014r.

W odpowiedzi *Strona*, w dniu 19.12.2014 r. (data wpływu pisma – 23.12.2014 r.), poinformowała o osiągniętych obrotach za rok 2013r., jak również podała adres na który należy przysyłać wszelką korespondencję do *Strony*.

Opolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej ustalił i stwierdził co następuje:

Jeronimo Martins Polska S.A. z siedzibą w Kostrzynie, ul. Żniwna 5 jest przedsiębiorcą zarejestrowanym pod nr KRS 0000222483 w Sądzie Rejonowym Poznań, VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego.

Na podstawie dokumentów nr: Q000585/08/14 z dnia 20.08.2014 r. oraz Q000602/08/14 z dnia 24.08.2014 r., wprowadził do obrotu handlowego (w sklepie „Biedronka Codziennie niskie ceny” w Opolu, zlokalizowanym przy ul. Krakowskiej 45 - 47) 8 partii soków „Vital fresh Smoothie mango & marakuja”.

Uwzględniając definicję „obrotu” zawartą w art. 3 pkt 8 *ustawy o jakości*, odwołującą się do treści art. 3 pkt 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 178/2002 z dnia 28 stycznia 2002r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. UE L z 2002, Nr 31, s.1 ze zm.), (zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”), za jakość handlową odpowiadają nie tylko producent, ale także przedsiębiorcy prowadzący obrót handlowy produktami żywnościowymi na każdym jego etapie, w tym także hurtowym i detalicznym. Ponadto w myśl art. 17 ust. 1 ww. rozporządzenia, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Przy ustalaniu odpowiedzialności *Strony* jako podmiotu wprowadzającego do obrotu środki spożywcze o niewłaściwej jakości, warto przytoczyć wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 2006r. w sprawie C-315/05 (Dz. Urz. UE C z 2006, Nr 331, str.14), z którego wynika, iż **za jakość odpowiedzialność może ponieść wprowadzający do obrotu, nawet jeśli ogranicza się on wyłącznie jako dystrybutor produktu w postaci, w jakiej został mu on dostarczony przez producenta.** Określając ramy prawne wyroku Europejski Trybunał Sprawiedliwości przywołał m. in. art. 3 pkt 3 oraz art. 17 *rozporządzenia 178/2002*, które definiują podmioty działające na rynku spożywczym oraz określają obowiązki tych podmiotów, a także państw członkowskich w zakresie przestrzegania wymagań prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Stanowisko to znajduje potwierdzenie również w orzeczeniach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej: WSA) w Warszawie, np. wyrok z dnia 4 sierpnia 2010r., sygn. akt VI SA/Wa 894/10, wyrok z dnia 7 maja 2010r., sygn. akt VI SA/Wa 126/10.

W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, iż *Strona* posiada status podmiotu wprowadzającego na rynek środki spożywcze. Tym samym podlega rygorom określonym w *ustawie o jakości* i jej działania mogą być poddane ocenie w kwestii odpowiedzialności za jakość produktów spożywczych będących przedmiotem obrotu handlowego.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 *ustawy o jakości*, „wprowadzane do obrotu artykuły rolno – spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta”.

Jakość handlowa, w myśl art. 3 pkt 5 *ustawy o jakości*, oznacza „cechy artykułu rolno – spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi”.

Oznakowanie środków spożywczych, jak wynika z powyżej przytoczonej definicji, jest jednym z elementów jakości handlowej.

Do znakowania artykułów spożywczych na mocy art. 6 ust. 2 *ustawy o jakości* stosuje się

odpowiednio wymagania określone m. in. w art. 45 ust. 2, art. 46 ust. 1 pkt 1 *ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia*.

W myśl art. 45 ust. 2 *ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia* **oznakowanie środka spożywczego obejmuje wszelkie informacje w postaci napisów i innych oznaczeń**, w tym znaki towarowe, nazwy handlowe, **elementy graficzne** i symbole dotyczące środka spożywczego i umieszczone na opakowaniu, etykiecie, obwolucie, ulotce, zawieszce oraz w dokumentach, które są dołączone do tego środka spożywczego lub odnoszą się do niego.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ww. ustawy oznakowanie środka spożywczego nie może wprowadzać konsumenta w błąd, w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, w tym jego nazwy, rodzaju, właściwości, składu, ilości, trwałości, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Dodatkowo w art. 7 ust.1 pkt 1 *ustawy o jakości* określono, że oznakowanie artykułu rolno – spożywczego zawiera informacje istotne z punktu widzenia jakości handlowej, w szczególności nazwę, pod którą artykuł rolno – spożywczy jest wprowadzany do obrotu. Art. 7 ust. 2 pkt 1 tej ustawy precyzuje, że w przypadku artykułu rolno – spożywczego będącego środkiem spożywczym nazwa powinna odpowiadać wymaganiom określonym w art. 47 *ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia*.

Zgodnie z art. 47 ust. 1 *ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia*, nazwa środka spożywczego powinna odpowiadać nazwie ustalonej dla danego rodzaju środków spożywczych w przepisach prawa żywnościowego, a w przypadku braku takich przepisów powinna być nazwą zwyczajową środka spożywczego lub składać się z opisu środka spożywczego lub jego użycia, tak **aby umożliwić konsumentowi rozpoznanie rodzaju i właściwości środka spożywczego oraz odróżnienie go od innych produktów**.

Powyższe przepisy jasno regulują kwestie oznakowania – **powinno ono w czytelny sposób odzwierciedlać rzeczywiste cechy produktu i nie pozostawiać w tym zakresie żadnych wątpliwości**.

Obowiązujące w zakresie obrotu produktami żywnościowymi unijne regulacje prawne, w szczególności *rozporządzenie 178/2002*, tworzą podstawy do zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia oraz interesów konsumentów.

Art. 8 ust. 1 w/w rozporządzenia stanowi, że prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Ma na celu zapobieganie:

- a) oszukańczym lub podstępnym praktykom;
- b) fałszowaniu żywności, oraz
- c) wszelkim innym praktykom mogącym wprowadzać konsumenta w błąd.

Nadto przepis art. 16 *rozporządzenia 178/2002*, odnosząc się do etykietowania, reklamy i prezentacji żywności stanowi, że informacje na temat żywności udostępnione w jakikolwiek sposób nie mogą wprowadzać konsumenta w błąd.

Wymóg ten, jak wynika z przytoczonych powyżej przepisów, dotyczy również szaty graficznej opakowania, co dodatkowo znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 stycznia 2010r. (sygnatura akt II OSK 185/09). Wyrok ten zapadł wprawdzie w odniesieniu do innego środka spożywczego, jednak co do istoty sprawy zawiera rozstrzygnięcie, iż **szata graficzna opakowania jest ważnym elementem oznakowania i może wprowadzać konsumenta w błąd pomimo zamieszczenia na opakowaniu wymaganych informacji odnośnie produktu**.

Wprawdzie *ustawa o bezpieczeństwie żywności i żywienia* nie definiuje pojęcia „wprowadzania w błąd”. Celem jego wyjaśnienia można sięgnąć do art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206), która podobnie jak przepis art. 46 ust. 1 pkt 1 *ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia*, ma na celu ochronę interesów konsumenta. Zgodnie z art. 5 ust. 1 w/w ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, praktykę rynkową, do której można zaliczyć także oznakowanie środków spożywczych, uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli „w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął”.

Należy zważyć, iż aby dane oznaczenie mogło być uznane za wprowadzające w błąd, nie musi wprowadzać w błąd faktycznie; wystarczy, że powstanie ryzyko – potencjalna możliwość, wprowadzenia w błąd. Dany przekaz musi mieć zdolność do kierowania zachowaniami rynkowymi konsumentów i w omawianym przypadku, według OWIIH, taką zdolność posiada.

Zdaniem OWIIH oceny tego, czy w danej sytuacji zachodzi ryzyko wprowadzenia konsumenta w błąd, należy dokonywać kierując się modelem przeciętnego konsumenta. Zakłada on, że przeciętny konsument jest osobą należycie poinformowaną, uważną i racjonalną, wykazującą odpowiedni stopień krytycyzmu wobec działań, których jest adresatem.

Wzorzec przeciętnego konsumenta ma charakter względny. Oznacza to, iż może być on różny w zależności od konkretnego stanu faktycznego. Uwzględnia się przy tym uwarunkowania społeczne, kulturowe, językowe, jak również fakt kierowania produktu do specjalnej grupy konsumentów.

Nie bez znaczenia jest także kategoria produktu oraz warunki w jakich jest on wprowadzany do obrotu. Należy przyjmować inny poziom ostrożności przeciętnego konsumenta, gdy produkt jest towarem nabywanym sporadycznie, inny w stosunku do towaru powszechnego, codziennego użytku. Drugi rodzaj produktów nabywany jest przez przeciętnego konsumenta zwykle bez głębszej refleksji i analizy oznaczeń, i do tej grupy, zdaniem OWIIH, należy zaliczyć przedmiotowe soki.

Ponadto na uwagę zasługuje fakt, iż zgodnie z orzecznictwem sądów krajowych (wyrok NSA z dnia 15 grudnia 2008r., sygn. akt II GSK 543/08) „przeciętny konsument jest co prawda osobą należycie poinformowaną, uważną i racjonalną, który potrafi wykorzystać posiadany zasób informacji do samodzielnej analizy adresowanych do niego przekazów rynkowych, ale nie upoważnia to producenta do stosowania oznaczeń, które wprowadzają konsumenta w błąd”.

Warto przytoczyć także wyrok WSA z dnia 21 kwietnia 2009r. (sygn. akt VI SA/Wa 359/09), w którym Sąd zgodził się z faktem, że „w aktualnych warunkach rynkowych konsumenci świadomi są ogromnej różnorodności oferowanych im towarów i z rozumą podchodzą do sposobu w jaki są one prezentowane”, jednakże Sąd stwierdził, że producent nie może wykorzystywać oznaczeń do wywołania skojarzeń z innym produktem. Wyrok ten wprawdzie dotyczy innego środka spożywczego, z grupy przetworów mięsnych, jednak co do istoty rozstrzyga kwestię nazwy środka spożywczego w odniesieniu do jego składu. Co więcej w wyroku tym Sąd odnosi się także do znaczenia wielkości czcionki. W opinii Sądu fakt uwidocznienia nazwy wyrobu dużą czcionką, w stosunku do składu produktu wydrukowanego małymi literami, w dużej mierze potęguje możliwość wprowadzenia konsumenta w błąd.

W orzecznictwie sądów administracyjnych, na gruncie *ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia* oraz *ustawy o jakości* „oznakowanie wprowadzające w błąd to nie tylko oznakowanie nieprawdziwe czy mylące, ale również niepełne, niewystarczająco precyzyjne czy wieloznaczne” (wyrok WSA w Warszawie z dnia 24 września 2010r., sygn. akt VI SA/Wa 901/10).

Działaniem wprowadzającym w błąd będzie również podawanie informacji prawdziwych, które z uwagi na sposób ich przedstawienia mogą prowadzić konsumentów do pomyłek oraz niezgodnych ze stanem rzeczywistym wyobrażeń o produkcie.

Przykładowo informacje zbyt ogólnikowe, niewystarczająco precyzyjne, wprowadzają lub mogą

wprowadzać konsumenta w błąd, jeżeli odbiorca miałby podstawy sądzić, iż dana informacja jest rzetelna i dokładnie określa produkt.

W przedmiotowej sprawie na etykiecie czołowej opakowań 8 partii soków zamieszczono nazwę „Vital fresh Smoothie mango & marakuja”, jak również informację „ORZEŻWIAJĄCE POŁĄCZENIE EGZOTYCZNYCH OWOCÓW”. Rzeczywisty skład produktów został naniesiony mniejszą czcionką, w innym polu widzenia.

Co więcej składniki, które podkreślono słownie i graficznie, tj. nazwy i wizerunki owoców egzotycznych, występują w małych ilościach, mając na uwadze pozycję, którą zajmują w wykazie składników. Głównym składnikiem soków jest przecier (w tym przecier z zagęszczonego przecieru) i soki z zagęszczonych soków z: jabłek (42%), bananów (23%), pomarańczy (20%), mango (10%) i marakui (5%).

Jak obrazuje ww. skład produktu przecier/soki z mango i marakui znajdują się na ostatnich jego pozycjach, stanowią łącznie 15 % w stosunku do przecierów/soków z jabłek, bananów i pomarańczy, w łącznej ilości 85%.

Reasumując, zastosowane w głównym polu widzenia nazwy soków, spotęgowane grafiką, mogły wprowadzać nabywców w błąd, co do składu i właściwości produktu.

Zgodnie z powyższym przedmiotowe soki są środkami spożywczymi o niewłaściwej jakości handlowej w rozumieniu wcześniej przytoczonego art. 3 pkt 5 ustawy o jakości.

Art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002 stanowi, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego, przy czym kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W polskim ustawodawstwie przepisy karne określone zostały w ustawie o jakości. Artykuł 40 a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy stanowi, iż „Kto wprowadza do obrotu artykuły rolno – spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno - spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł”.

Mając na uwadze powyższe OWIiH, w myśl art. 40 a ust. 5 ustawy o jakości, ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu na rynku artykułów rolno - spożywczych i wielkość jego obrotów.

Stopień szkodliwości czynu, polegający na wprowadzeniu do obrotu soków oznakowanych w sposób mogący wprowadzać konsumentów w błąd należy ocenić jako średni. Soki owocowe są środkiem spożywczym powszechnie spożywanym przez konsumentów. Mając na względzie bogatą ofertę tego typu wyrobów na rynku należy zauważyć, iż rzetelne oznakowanie produktów stanowi podstawę świadomego wyboru konsumentów.

Podkreślenia wymaga fakt, że praktyka polegająca na zamieszczeniu na opakowaniu nieadekwatnej do produktu szaty graficznej oraz dodatkowo nazwy sprawia, że konsumenci są dezinformowani, a w konsekwencji mogą nabyć inny produkt niż poszukiwany. Należy zaznaczyć, że opakowanie produktu stanowi jedyne źródło informacji o nabywanym produkcie. Zamieszczenie na nim danych i informacji w sposób nie pozwalający na pełną i jednoznaczną identyfikację produktu stanowi nieuczciwą praktykę względem konsumentów, będących słabszym ogniwem na rynku.

Oceniając **stopień zawinienia** należy podkreślić, iż przedmiotowe soki zostały wyprodukowane dla Strony, a na etykiecie produktu zamieszczono logo firmy „Biedronka Codziennie niskie ceny”. W związku z tym Strona miała realny wpływ na oznakowanie produktu, w tym również szatę graficzną etykiety.

Ponadto *Strona* jako profesjonalista, posiadający sieć sklepów w całej Polsce, powinna wykazać się odpowiednią wiedzą i dbałością o wprowadzane do obrotu handlowego produkty. Nadto *Strona* ma obowiązek stosowania odpowiednich praktyk i procedur zapobiegających kierowaniu do sprzedaży detalicznej wyrobów o niewłaściwej jakości handlowej.

Zakres naruszenia OWIIH ocenia jako nieznaczne naruszenie wymagań w zakresie oznakowania, mając na uwadze interesy i prawa konsumentów. Sposób oznakowania *soków* pozbawia jednak nabywców możliwości otrzymania rzetelnej informacji o produkcie, co skutkuje ograniczeniem podstawowych praw konsumenta.

OWIIH, ustalając wysokość kary uwzględnił także **dotychczasową działalność przedsiębiorcy**. Ze zgromadzonego w nn. sprawie materiału wynika, że *Strona* (biorąc pod uwagę okres 24 miesiące) naruszyła przepisy *ustawy o jakości* jednokrotnie, w zakresie „Parówek wędzonych z kurcząt”, które nie spełniały wymagań określonych w oznakowaniu produktu (tabeli wartości odżywczej), ze względu na wyższą zawartość tłuszczu.

Oceniając **wielkość obrotów Strony**, OWIIH sklasyfikował ją w segmencie pozostałych przedsiębiorców, zwanych potocznie „dużymi”. Wynika to z faktu, iż *Stronę* nie można zaliczyć do żadnej z grup określonych w art. 104 – 106 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity z 2013 r. Dz. U. poz. 672 ze zm.), tj. do „mikro”, „małych” lub „średnich” przedsiębiorców, gdyż zadeklarowane przez *Stronę* obroty przewyższają określone w ustawie.

W związku z powyższym, po przeanalizowaniu obligatoryjnych przesłanek, OWIIH orzeka jak w sentencji.

Karę w wysokości 550,00 zł należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Opolu numer **39 1010 1401 0013 4222 3100 0000** NBP Oddział Okręgowy Opole **w terminie 30 dni** od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna.

Opolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej
Zdzisław Jurczak
Opolski Wojewódzki
Inspektor Inspekcji Handlowej

Pouczenie:

- Na podstawie art. 127 §1 i 2 oraz art. 129 §1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity z 2013 r. Dz. U. poz. 267 ze zm.), od decyzji przysługuje stronie odwołanie w terminie 14 dni do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie, ul. Plac Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa, za pośrednictwem Opolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, ul. 1 Maja 1, 45 – 068 Opole.
- Zgodnie z art. 40a ust. 8 *ustawy o jakości* do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity z 2012 r. Dz. U. poz. 749 ze zm.).
- Zgodnie z art. 16 § 1 kpa decyzja ostateczna to decyzja wydana w pierwszej instancji i niezaskarżona w odpowiednim terminie.
- Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji.

Naczelnik Wydziału Kontroli
Artykułów Żywnościowych,
Nieżywnościowych i Gastronomii

mgr inż. Izabela Rogalska

Otrzymują:

1. Jeronimo Martins Polska S.A.
Dział Prawny
ul. Dolna 3
00 – 773 Warszawa
2. BA w/m
3. a/a

DW